

Arrest

nr. 41 853 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2000 wordt verzoeker van Marokkaanse nationaliteit naar aanleiding van een administratieve controle, aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker wordt tevens aangehouden door de lokale politie van Luik wegens drugsbezit.

Op 24 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 april 2001 wordt verzoeker veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank te Luik.

Op 30 mei 2001 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 26 mei 2004, op 3 mei 2005 en op 21 juli 2007 bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 januari 2002 melden verzoeker en B.V.d.V, een Belgische onderdaan, zich aan te Antwerpen betreffende een aangifte van een voorgenomen huwelijk.

Op 15 september 2005 geeft de procureur des konings te Antwerpen een negatief advies betreffende het voorgenomen huwelijk van verzoeker.

Op 16 september 2005 weigert de ambtenaar de burgerlijke stand te Antwerpen het huwelijk van verzoeker te voltrekken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verklaart deze vordering ontvankelijk doch ongegrond bij beschikking van 10 januari 2006. Verzoeker stelt tevens hoger beroep in bij het hof van beroep te Antwerpen. Het hof van beroep te Antwerpen verklaart dit beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt dienvolgens de beslissing op 18 april 2007 bij arrest nr. 1662.

Op 17 november 2009 wordt verzoeker naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 17 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker verblijft sinds 18 november 2009 in het repatriëringscentrum nr. 127bis te Steenokkerzeel.

Op 2 december 2009 stelt verzoeker beroep tegen het bevel van 17 november 2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nummer 48 114.

Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene verklaart sedert 2000 in België te zijn en lokaal verankerd zou zijn, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou beheersen, hier vrienden heeft, zijn leven heeft opgebouwd in België, wil werken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene legt als bewijzen van verblijf volgende documenten voor:

- een getuigenverklaring van zijn ex-partner waaruit blijkt dat betrokkene gedurende 5 jaar zijn levenspartner is geweest
- de bevestiging van de huwelijksintentie van betrokkene voorgelegd van 2005
- een kopie van zijn interview van 2005
- een kopie van het arrest van het Hof van Beroep van 2007
- een verklaring van de centrumdirecteur waaruit blijkt dat betrokkene sedert 18.11.2009 in het centrum verblijft
- een brief van de voormalige advocaat aan zijn ex-partner van 2003

Echter deze documenten tonen niet aan dat betrokkene 5 jaar ononderbroken in België verblijft. Betrokkene werd vertegenwoordigd door zijn advocaat bij de procedure voor het Hof van Beroep. Wat de brief van zijn voormalige advocaat betreft, deze is gericht aan zijn ex-partner met de mededeling om aan zijn ex-partner om een afspraak te maken. Verder toont de getuigenverklaring van zijn partner niet aan dat hij 5 jaar ononderbroken in België is gebleven. Deze documenten zijn aldus onvoldoende om een ononderbroken verblijf van 5 jaar aan te tonen.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij voor 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Het gegeven dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, hier vrienden heeft gemaakt en werkwillig zou zijn wordt niet aangetoond aan de hand van enig document en kan aldus niet weerhouden worden.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. onderbroken verblijf van 5 jaar aan te tonen.”

Op 12 februari 2010 mislukt een eerste poging tot repatriëring van verzoeker.

Op 21 maart 2010 wordt verzoeker met succes gerepatriëerd naar Marokko.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verstrekt door verwerende partij, die ter zitting van 13 april 2010 wordt bevestigd door de advocaat van verzoeker, blijkt dat verzoeker op 21 maart 2010 werd gerepatriëerd naar Marokko. Het verslag van het vertrek van 21 maart 2010 vermeldt *“geslaagd: Betrokkene is onder escorte vertrokken.”* Dit wordt niet betwist door de raadsman van verzoeker.

Aangaande zijn belang zet verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift het volgende uiteen: *“De vernietiging van de bestreden beslissing verschaft aan verzoeker een direct en persoonlijk voordeel. De bestreden beslissing beïnvloedt de rechtstoestand van verzoeker nl. in ongunstige mate. Het belang is dan ook persoonlijk en rechtstreeks.”*

Ter zitting volhardt de advocaat van verzoekende partij in het verzoekschrift.

Met zijn uiteenzetting zoals weergegeven in zijn inleidend verzoekschrift toont verzoeker geenszins aan dat zijn belang nog actueel is. Een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt een uitzondering op de algemene regel van artikel 9, tweede lid van die wet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden ingediend via de

Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor het land van herkomst. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (RvS 1 december 2005, nr. 152 084, RvS 8 mei 2006, nr. 158.412, RvS 1 juni 2006, nr. 159 443, RvS 13 maart 2008, nr. 180 989, RvS 13 augustus 2008, nr. 185 673). Bij de loutere stelling dat de bestreden beslissing de rechtstoestand van verzoeker ongunstig beïnvloedt, toont verzoeker niet aan dat er nog sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden op grond waarvan hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker toont geen actueel belang aan.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET